

μικροτεχνίας ερευνάται ιδιαίτερα. Το τρίτο μέρος αποτελεί την Σύνθεση. Επιχειρείται η ανίχνευση και ταύτιση κεραμικών εργαστηρίων τα οποία πιθανώς ειδικεύονταν σε συγκεκριμένα σχήματα και μοτίβα· στη συνέχεια, εξετάζεται ο χαρακτήρας και η ιστορία της εικονιστικής κεραμικής στις Κυκλάδες και την Μινωική Κρήτη γενικότερα. Προτείνεται η πιθανή τελετουργική χρήση των αγγείων με εικονιστική διακόσμηση. Οι στενές σχέσεις και αλληλεπιδράσεις μεταξύ Κρήτης και Θήρας κατά την ΥΜΙΑ/ΥΚΙ περίοδο είναι εμφανείς.

Παρόλα αυτά η Θήρα διατηρεί έντονα την αυτονομία της.

Ο δεύτερος τόμος περιέχει τον Κατάλογο της κεραμικής, τα σχέδια και το φωτογραφικό υλικό.

Μαρία Μπεζαίτη-Παπαδάκη (Τμήμα Γαλλικών Σπουδών), Η έκφραση της *υπόθεσης* στη νέα ελληνική και στη γαλλική γλώσσα. Συγκριτική θεώρηση. * Πανεπ.Παρισίου

Σ' αυτή τη διατριβή περιγράφεται ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί η *υπόθεση* στη νέα ελληνική και στη γαλλική γλώσσα.

Στο πρώτο μέρος παρατίθενται πίνακες που δείχνουν τις βασικές συντακτικές διαφορές και τις ομοιότητες που παρουσιάζουν οι δύο γλώσσες, καθώς και τις αξίες που απορρέουν από τους συνδυασμούς εγκλίσεων και χρόνων, όταν η υπόθεση εισάγεται με τους συνδέσμους *av/si*.

Παρατηρείται ότι η ελαστικότητα που παρουσιάζει η νέα ελληνική απέναντι στην αυστηρότητα της γαλλικής ως προς την έκφραση του *μη πραγματικού* που αναφέρεται στο παρελθόν (*irréel du passé*) και η γραμματική επιταγή της γαλλικής που απαγορεύει το συνδυασμό *sittfutur* (ou *conditionnel*) αποτελούν βασικές συντακτικές διαφορές ανάμεσα στις δύο γλώσσες. Παράλληλα όμως οι ομοιότητες που παρουσιάζουν δεν είναι λίγες.

Έτσι το *πραγματικό* (*hypothèse pure et simple*) το *μη πραγματικό* που αναφέρεται στο παρόν (*irréel du présent*) και το ενδεχόμενο (*potentiel*) λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο.

Η αντιπαραβολή ενδεικτικών φράσεων της νέας ελληνικής —από λογοτεχνικά κείμενα του ΧΧ αιώνα— και των μεταφράσεών τους στη γαλλική —από μεταφραστές που έχουν μητρική γλώσσα τη γαλλική— επιβεβαίωσε τις παραπάνω παρατηρήσεις.

Στη συνέχεια αναζητούνται στα ίδια λογοτεχνικά κείμενα οι διάφοροι τρόποι, τους οποίους διαθέτει η νέα ελληνική για να εκφράσει μια υποθετική σχέση και οι αντιστοιχίες τους που διαπιστώνονται στα γαλλικά.

Οι ομοιότητες που εμφανίζονται στις δύο γλώσσες είναι έκδηλες. Τα στοιχεία στα οποία ανατρέχει ο ομιλών (είτε είναι Γάλλος είτε Έλληνας), για να ικανοποιήσει τις εκφραστικές του ανάγκες, έχουν τις περισσότερες φορές το ίδιο σημασιολογικό περιεχόμενο και είναι αποτέλεσμα σκέψης που ασυνείδητα παίρνει τον ίδιο δρόμο για να κάνει τις επιλογές της από το υλικό που τού προσφέρουν δύο γλώσσες.

Μαρίκα Θωμαδάκη, (Τμήμα Γαλλικών Σπουδών), Η Αγάπη, θεατρικός λόγος στη Φιγκαρική Τριλογία του Beaumarchais

* Πανεπ. Θεσσαλονίκης

Σκοπός της διατριβής αυτής είναι η μελέτη του θεατρικού λόγου όπως χρησιμοποιείται για να εκφράσει την αγάπη και τον έρωτα. Ο θεατρικός λόγος μέσα στη «φιγκαρική» τριλογία του Beaumarchais, ακολουθεί, αισθητικά και εννοιολογικά, τη συναισθηματική